

Vier gedichten

ELLEN VAN DE KORPUT

Julia's seizoenen

Nog een lente

het begon met valse serenades, verkeerde namen, donderweer.
later kwam de zomer, gingen ramen open, zong dezelfde jongen
een ander lied dat ik verstond. hij verhaalde zoete liefdes die ik geproefd
zou hebben in zijn dragende armen als de bloesems voor het balkon
tenminste niet zo veel en wild hadden gebloeid dat jaar.

Schervenzomer

hoe buiten weer een wereld breekt en wij verzaken iets te lijmen
dan de ruimte tussen onze lijven die niet spreken maar samen
willen zwijgen in een lichaamstaal die ogen sluit. we strelen de dekens
en geluiden van treinen worden zacht geruis achter een raam dat getuigen
zoekt van rozige lakens of: hoe binnen alles heelde in elkaar.

Glaciaal

de winter kwam met snelle passen zoals jij ooit op de treden
en onze lichamen te verstrengeld en verlegen om het ijs te breken
dat het stof tot stenen vloor. zo vervlogen ook de woorden met dagen
van lawines rond de keukentafel. we spraken, stonden op voor niets
dan neerslag in de kamer. de sneeuw viel in strepen door de ramen.